

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország. „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 19 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lainkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGYI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A luxusnő és a dolgozónő

Írta: Dr. Benedek Margit

Nőkérdésről manapság sokkal többet vitatkoznak, éppen maguk a nők, mint azt az első pillanatban bárki is hinné. A nőkérdés ugyan mindig kellemes témája volt a himnemű filozofusoknak, de ma úgy alakult minden, hogy maguk a nők azok, akik saját nemük problémájával foglalkoznak a legtöb-
bet. A nő természeténél fogva is szeret nőtársa ügyeivel foglalkozni és szereti bírálat tárgyává tenni mindazt, amit a másik nőn diadalmasan észrevesz. Ez a szoros és sokszor hivatlan kritika az utóbbi években két ellenséges táborra osztotta a női nemet. Az egyik táborba a luxusnők, a másikba a dolgozónők tartoznak és az utóbbihoz számítják magukat a kulturnők is.

A luxusnőt nemcsak a férfiak, de maguk a nők is nem sokra becsülik. A luxusnőnek nem sok létjogosultsága van. Társadalmilag talán nem éppen így áll a teoria, de viszont nem mind igaz, amit a társadalom állít. Amit a mai XX. században luxus-

nőnek nevezünk, az a XVI. és XVII. században a háremnő értelmével volt azonos, annak a nőnek a fogalmával, akit a gazdagok luxusból tartottak. A ma háromszáz éves luxusnő fogalma az idők folyamán finomult és csiszolódott. Míg régen a luxusnő nem lehetett hitvestársa a férfinak, addig ma ott tartunk, hogy a luxusnők bevonultak a családi életbe és nemcsak feleségek lettek, hanem néha anyák is.

Erre egyes férfiak azt mondják, ja, változtak az idők, az emberek modernekké lettek, az embereknek ma már a külsőségekre is sokat kell adni. Az így gondolkozó emberek egyrészenek eme állítását az is alátámasztja, hogy a társadalom is megkívánja a külsőségeket, de ha ezekből a külsőségekből gazdasági bajok keletkeznek, akkor a sokat emlegetett társadalom bölcsen és hűségesen hallgat! Akkor a társadalom nem akarja a felelősséget vállalni.

E helyen sokszor megírtam

és még nagyon sokszor fogom megírni, hogy az ilyen nőkre a társadalomnak semmi szüksége nincsen. De nemcsak a társadalomnak, hanem magának az emberiségnek sem, mert bár változtak az idők, változott az emberek felfogása, véleménye, annyira mégsem szabad változni sem embernek, sem időnek, sem véleménynek, hogy olyan magot neveljünk és ápoljunk, aminek porzóiban csalán-palánta csirája rejlik.

Ezt a nőt bélyegezze meg a társadalom és ne azt, aki nem megy szüzen a nász-
ágyba. Ebből még lehet hasznos tagja a társadalomnak, de amabból ritkán, vagy egyáltalában nem. Eppen azért, mert változtak az idők, vélemények, emberek és felfogások, éppen azért kell, hogy a luxusnő is változzon, de előnyére és nem hátrányára.

A háboru utáni időkben mindenhol az építés folyik. Az emberek milliói építenek, a nők seregestül lepik el a köz- és magánpályákat. És

ebben a nagy építésben legyen egy nő külön, hogy u. nevezzük osztály, amely nem rombol ugyan, de nem is épít, csak azt fogyasztja, amit már felépítettek?

Ez az, amire egyáltalában nincs szüksége a mai társadalomnak. Itt lépjen közbe a társadalom és itt kiabáltassa le tagjait, azokat a tagokat, akik nappal hozzáférhetetlen virágok, éjjel pedig sarlesztonoznak a parketton.

A mai időknek csak dolgozónőkre van szüksége. Dolgozónőre és kulturnőre, akik minden téren előbbre viszik a közt, az újjáépítést és akik tudatában vannak annak, hogy miért élnek. Mert a luxusnők azt hiszik, hogy azért kell élniök, hogy a férfi vágyait lecsapolják. Dehogy! Ezt a szolgálatot a dolgozó és kulturnők is nagyszerűen megteszik!

Egy asszonnyal

beszélgettem a multkoriban. Már egy olyan vérbeli nagyságos asszonnyal, kinek egy gyereke van, s lehetőleg több férje. Beszélgetünk. Természetesen szerelem. És a következő párbeszéd folyt le közöttünk.

Ö: Beszéljen a szerelemtől.

En: Huszonnyolc éves vagyok.

Ö: Nem értem teljesen.

En: Tíz évvel ezelőtt kellett volna ezt tőlem megkérdezni. Akkor még tudtam róla valamit. Ma már az izére sem emlékszem.

Ö: Beszéljen komolyan. Érdekel.

En: Tulajdonképpen nem értem a kérdést. Szerelem, vagy valami hasonlót mondott. Nem tudhatok nyilatkozni addig, míg fel nem világosít arról, hogy mit is ért szerelem alatt.

Ö: Hát... hát mindent. Valami állandó kellemes bizsergést, valami lángoló, kiolthatatlan tüzet, amit a kielégülés csak fokozni tud. Valami nagyszerű, félemlő és megrendítő érzést, amely minden részre képesít. Beszéljen nekem a

szerelemről sokat, szépet, úgy mint-ha valami szent dologról, vagy, mintha az Istenről beszélne.

(Az asztalon egy színes gipszfigurát vettem észre, mely egy nimfát körülölelő faunt ábrázolt. Rámutattam.)

En: Látja, ez a szerelem. Egy akarás, egy engedés és vége. Nincs előzménye és nincs utóhatása. Legalább is az már nem szerelem, hanem diszitó sallang csupán.

Ö: Ne beszéljen így. Nincs igaza. Hát azok, akik meghalnak, mert szeretnek?

En: tulságosan sokat olvas asszonyom. Az újsághireket is beleértve. Akikről azt mondják, hogy a szerelem miatt menekültek a halálba, inkább azt lehetne mondani, hogy a szerelemnélküliség ölte meg őket. Meghaltak, mert nem tudtak úgy szeretni, mint ahogyan például maga asszonyom az előbb kifejtette. Az a „minden” az nem volt meg bennük. Rájöttek arra, ahogy nagyon is egyszerűen

éreznek s hogy nem kellene nekik egyéb, mint egy ilyen alkalom, amikor így faun módra kielégíthetik magukat. Amikor azután ennek tudára ébrednek, elvesztik a talajt maguk alól és meghalnak, mert undorodnak az állatinak itélt felhevüléstől, amit nem mernek szerelemnek nevezni.

Ö: Hát nincs szerelem?

En: Van. De más értelemben vett szerelem. Egyszerűen ösztönnel is lehetne nevezni. Az emberek nagyon kegyesek önmaguk iránt s igyekeznek önállóknak látszani ott is, ahol pedig csak a természet dirigál. Innen származnak különféle hangzatos elnevezések, melyeknek nem mások, mint a magunk iránt érzett kegyelet ömlengései. Ezek között is a szerelem elnevezés a leghazugabb, mert a legtöbb valótlan-ságot takarja. Tudja meg asszonyom, hogy nem bók az, ha valaki csinosnak találja, mert nem jelent mást az ösztön megindulásánál...

SANROLI CADOR.

NETTA A PILLANGÓ

— EREDETI KÉZIRAT. —

Hapley sokáig dolgozott a mikroszkópja mellett és az egyetlen fény a szobában különös zöld árnyéku kis lámpája volt.

Egyszerre csak az asztalterítőre csuszott a tekintete. Mintája arany-színű volt, szürke alapon néhány piros és halványkék folttal. Egy helyen a minta olyan volt, mintha félre-csuszott volna és ezen a ponton a színek vibrálva hullámoztak...

Hapley hirtelen felkapta a fejét és mindkét szemével nézni kezdett. Száját nyitva felejtette csodálkozásában.

Egy nagy lepkét, vagy éjjeli lepkét látott, amely szárnyait teregette.

Különös volt, hogy ez a lepke egyáltalában a szobában van, mert hiszen az ablakok csukva voltak. Különös volt, hogy ez a lepke nem vont magára Hapley figyelmét, mikor a helyére szállt. Különös volt, hogy úgy hozzáillett az asztalterítőhöz.

— Meg kell fognom ezt a lepkét.

És lassan felemelkedett a székből, hogy alkalmas eszköz után nézzen. A rovar azonban hirtelen felszállt, érintette a lámpaeliênző szélét — Hapley egészen tisztán hallotta,

amint az megpendült — és eltűnt a homályban.

Hapley pillanat alatt lekapta a lámpaernyőt, úgy hogy az egész szoba megvilágosodott. A rovar eltűnt, de Hapley gyakorlott szeme csakhamar felfedezte az ajtó mellett a falon. Feléje ment, az ernyőt fogásra készen tartva. De mielőtt ütőtávolságban lett volna, a lepke szállt és ide-oda repkedett. Fájának szokása szerint hirtelen nekivágódásokkal és cikázva röpködött és hol itt tűnt fel, hol ott. Hapley feléje sujtott, de nem találta. Megint feléje sujtott.

Harmadszor a mikroszkópjára ütött. A műszer megingott, a lámpához ütődött, azt felborította. és nagy zajjal a földre zuhant. A lámpa az asztalra esett és kialudt. Hapley sötétben maradt.

Egyszerre csak azt érezte, hogy a különös lepke az arca körül koto-rász.

Örjítő volt. Nem volt semmi vilá-gosság. Ha az ajtót kinyitja, a lepke kirepül.

A következő pillanatban halk sut-togást hallott:

— Hapley, szeretlek!

Egy foró leánytest simult hozzá.

Hapley, szeme ijedten kinyílt. Egy csodaszép leány állott előtte a kék éjszaka félhomályában.

— Ki az?

— Netta vagyok, a lepke.

A lány ledobálta magáról a ruháját, felrántotta a kombinéját. Hapley belevágta magát a leánnyal az ágyba és boldogan, fájó szívvel, szerelmesen megölelte a finom, karcsu teremtet. Nem jött más szó forró szájára, nem ötlött más gondolat forró fejébe, csak ez az egy:

— Szeretlek, szeretlek.

Soká, soká feküdtek álmatlan félálomban a kék ragyogó pirosságával a szívükben.

— Most már mennem kellene. —

szólt Netta a pillangó.

— Nem, nem, ne még. Ne menj még.

— Szivem!

— Drágám!

— Egyetlenem!

— Kedvesem!

— Szeretem a szádat!

— Szeretlek!

— Valaki félénken kopogtatott az ajtón.

Azután lassan kinyílt. Hapley gazdasszonyának rémült arca jelent meg egy rózsaszín gyertyaláng mögött: szürke haján hálósipka volt, piros köntös a vállán.

— Mi volt az a szörnyű láрма?

— kérdezte. — Talán valami...

A furcsa lepke az ajtónyílás táján jelent meg.

— Csukja be az ajtót! — ordította Hapley és hirtelen a háziasszony felé rohant.

Az ajtó rögtön becsapódott. Hapley egyedül maradt a sötétben. Hallotta, hogy gazdasszonya felrohan a lépcsőn, magára zárja az ajtót, valami súlyos dolgot vonszol keresztül a szobán és az ajtónak támasztja.

Hapley rájött, hogy viselkedése különös volt és nyugtalanító. Ördög vigye a lepkét. De azért kár volt elszalasztani.

Gyertyát gyújtott. Lepke nem volt sehol. Mégis mintha pillanatig a feje körül repkedett volna. Hapley lefeküdt, de nagyon fel volt izgatva. Egész éjszaka a furcsa lepkéről álmodott.

— Netta! Netta!

Benne az egész szerelem kész volt már, mint egy óriási máglya, amelyik várja, hogy meggyujtsák. Es most égett. Örök tűz!

— Drágám, csókolj meg!

— Édes, édes, édes, egyetlen, drága.

A lepke valami különös illatot vonva maga után, megjelent Hapley körül napközben is. Egyszer egész világosan látta, amint szárnyát teregette a park nyugati szélénél álló vén kőfalon, de mikor odament, csak két szürke és sárga követ látott ott. De valami a feje körül lebegett...

— Szeretlek, csókolj meg!

Délután Hapley meglátogatta a lelkész. A rózsággal fedett kis lugasban ültek.

— Nézze azt a lepkét! — mondta Hapley hirtelen és az asztal végére mutatott.

— Hol? — mondta a lelkész.

— Nem látja azt a lepkét az asztal szélén? — kérdezte Hapley.

— Persze, hogy nem, — mondta a lelkész.

Hapleyt mintha villám sújtotta volna, levegő után kapkodott. A lelkész csodálkozva nézett rá. Nyilvánvaló, hogy ez az ember semmit sem látott.

Azon az éjszakán Hapley a lepkét az ablakon látta mászni. Ingujiban az ágya szélére ült és úgy töprengett magában. Vajjon csak hallucináció az egész! A bökkenő azonban az volt, hogy nem csak látta, hanem hallotta is a lepkét, amint a falba ütődött és érezte, hogy a sötétben érintette az arcát. Hapley a lepkére nézett. A lepke egyáltalán nem volt álomszerű, hanem teljesen határozottnak és valóságosnak látszott a lámpa fényében.

Aztán Netta állt hirtelen megint előtte:

— Mire gondolsz most?

— Hogy most jó volna meghalni. Netta, szeretnék kérni valamit.

— Mindent.

— Szeretném látni az arcod. Szeretném felgyujtani a villanyt.

— Azt az egyet nem. Mindent, csak azt nem.

— Ó istenem, miért?

— Nem szabad. Én most nem is vagyok itt. Nem igaz az egész. Csak álmodunk...

— Csak álmodunk...

A házbeliék rémülten riadtak fel álmukból.

Hapley szobájában egy szék felfordult. Majd a kínai kandallódísz zúzódott szét a kandallóroncsra. Hapley mintha táncolt volna. Borús, szürke éjszaka volt. A kapulánc csörgött. Hapleyt, mint egy kísértetet, ingben és fehér alsónadrágban ideoda szaladni látták az uton, nagyokat csapva a levegőbe.

Nyirkos fellegek szinte megszakítatlan lapja suhant el a hold előtt. A sövény és a fák a ház előtt feketén váltak le a halvány utról. Hapley néha megállt, néha gyorsan valami láthatatlan felé rohant, néha pedig óvatos lépésekkel lopódzott feléje. Végül eltűnt a város felé vezető uton.

Féluton azonban a mezőn, a mészkőbányáknál, a nagy éjjeli lepke ismét Hapleyra támadt. Az arcába repült. Ugrált és keringett.

— Imádlak!

— Netta! Te!

— Én!

— Meg akarom csókolni a szemed, Netta!

— Nem, nem, most nem...

— Miért nem? Azért is. Mi ez? Nedves a szemed... Sirsz?

— Ölelj meg úgy, hogy fájjon és csókolj meg nagyon erősen, hogy érezzem, hogy szeretsz.

Hapley a leánykörvonalak után kapott, azután egyszerre csak semmibe lépve, fejével lezuhant a mészkőbányába!

Creola.

Ez is bosszuság.

Kohn és Grün találkoznak az utcán. Kohn nagyon fel van háborodva valami miatt, Grün megkérdi:

— Mi az Kohn, miért vagy olyan mérges?

— Bosszant, hogy olcsóbb lett a jegyek ára.

— Ugyan, hát meg vagy te boldolulva?

Dehogy, dehogy. Képzeld, ha ezután is gyalog járok, bár ugyanannyit megyek, mégis kevesebbet fogok megspórolni.

A csodarabi.

Egy zsidó az ő csodatevő rabi-ját dicséri:

— Képzéljétek, a mi rabink egyszer Amerikába utazott egy hajón, amelyen száz zsák puskaport szállítottak. Egyszer csak megbolondult a kapitány, gyufát gyújtott és azt a puska közé dobta.

— Rettenetes. Hiszen akkor az egész hajó a levegőbe röpült.

— Gondoljátok ti. Csakhogy a hajón volt a rabi és mit tett az Isten?

— Nu, mit tett?

— Azt, hogy az egész történet nem is volt igaz.

V É L E T L E N

— Eredeti kézirat. — Irta: Győry Endre. —

A rulett perdült, fordult, vágatva suhant el a tarka számok, a mellettük heverő kékes-zöldes bankjegycsomók fölött, a csillárok körül sűrű cigarettafüst gomolygott, homlokok verejtékeztek, ajkak haraptak egymásba, kezek szorultak görcsösen ökölbe, ujjak doboltak idegesen a hosszú asztal párkányán, tekintetek kísérték mereven, hipnotizálni akarva a pergő ördögkerék forgását és az estélyi ruhás, hófehér vállu, meztelen karu, csillogó szemű asszonyok mind egy helyre szegeztek tekintetüket.

A rulett csak forgott, kis, nagytételek, nagyuri időtöltés és existenciák, becsületek és vagyonok, jelenek és jövők forogtak kockán és az asszonyok tekintete mohón, kéjesen, titkos vágyakkal átítatva simogatta körül Erick von Hochenau karcsu alakját, aki az általános forrongás, idegesség és nyugtalanság közepette is nyugodtan, hidegen és ajkai körül megszokott közvetlen mosolyával nézte a vajudó sorsot, mely megindult, hogy egyeseket felemeljen az aranyhoz, másokat letaszítson a sárba.

Erick von Hochenau a genfi követség titkára volt s mindenki nagy jövőt, fényes karriert jósolt neki a nők körül. A „második Rodolpho Valentino“, annyival különbözött alteregojától, hogy minden szépsége mellett volt benne bizonyos erő, határozottság, férfiaság is, eggyel több ok arra, hogy az asszonyok rajongással vegyék körül és megostromolják. Sikérének titkához pedig még csak hozzájárult tartózkodása, mert Erick egyáltalán nem élt vissza kivételes helyzetével. A tömegesen hozzáintézett szerelmes leveleket egyszerűen és statáriáisan tűzbe dobta és minden más személyes közlekedést pedig már csirájában elfojtott sokszor kíméletlen gunyjával. Emiatt azután egy kicsit gyűlölték az asszonyok, azután pedig még inkább rajongtak érte.

Egy hete volt csak Nizzában s máris valóságos ostromot kellett kiállania, de csakhamar megismerték oroszlánkörmeit a Nizzában nyaraló, henyélő és férjük távollatában éhesen, kalandokra vá-

gyó szépasszonyok is és sorozatos kudarcuktól csak inkább fel-tüzelve, ezer meg ezer fortéllyal és csalafintasággal igyekeztek közelébe férközni.

Erick korántsem volt aszkéta, sőt örök barátja és hordozója a női nemnek, diákkorában különösen úgy ismerték, mint akit minden szoknya letéríteni képes ujtáról, de sorozatos és unalmassá váló sikerei után nem tudott bele-törődni, hogy pusztán üres szépségével és minden kardcsapás nélkül hódítson. Ezért tartotta magát annyira távol és volt ilyen kíméletlen a magukat szinte fölkináló asszonyokkal szemben. Vágyott a nőkre, a sikamlós kalandokra, de nem úgy, hogy azok mint érett gyümölcs hullanak az ölébe: ellenállásra vágyott, harcra, küzdeni, hódítani akart.

A rulett forgása egyre lassabb és lassabb lett, az emberek egyre hevesebbek és idegesebbek, a kezek görcsösen szorultak egyre feszesebb ökölbe, a lélekzet elállt, szorongó, ijedt tekintetek meredtek a tarka számok fátyolos, örült táncba kezdő, vigyorgó jegyeire... és vége.

Erick von Hochenau nagy halom pénzt söpört be azzal a anyag eleganciával, mely az egész színjátékot kísérte. Majd egy előkelő mozdulattal bucsut intve a társaságnak, felállt és lassu léptekkel indult kifelé a teremből. A szerencsés helyért rögtön tolatkodni kezdtek a szerencsétlen szomszédok, a nők vágyódó, éhes pillantásokkal fixirozták végig, azután egyre halkabb és halkabb lett a zaj, a láрма és Erick künn állott az éjszakában, a tengerparton.

Nem volt holdvilág és így annál szebben vakítottak, pompáztak, ragyogtak a csillagok, a tejet mint valami hatalmas üstökös kelt ki a horizontból és büszkén, fényesen csapott föl, indult neki a végtelenségnek. Lábai alatt szeliden hullámzott a tenger, benne nyüzsgött, imbolygott örök nyughatalansággal a miriádnyi csillag s a láthatár szélén csodás arányokban ölelkezett össze a két véglet: a mozgó és pihenő ég...

Erik elszivott egy cigarettát és

lassan, szinte lépésenkint, újra meg újra élvezve a nyári éjszaka minden balzsamát, ment föl a hatalmas szállodakolosszus első emeletére.

Szobája előtt a pincér udvariasan meghajolt és diszkrét bizalmas-sággal értesítette:

— A nagyságos asszony már benn vár a szobában... pezsgőt méltóztatik? Esetleg valami hideg ételt, talán...

Erick bosszusan szakította félbe.

— Mit fecseg itt össze-vissza?

A pincér sértődötten vette föl hivatalos komolyságát.

— A nagyságos asszony benn vár, amennyiben valamit parancsolni méltóztatik, kérem kétszer csengetni.

Azzal ismét meghajolt és sarkonfordult és otthagyta a bámuló fiatalembert, aki azonban csakhamar napirendre tért az esett fölött.

— Bizonyára valamilyen éjszakai kalandokról volt szó, de az is biztos, hogy a pincér összetévesztett engem valakivel.

Erick von Hochenau egy két-szobás lakosztályt bérelt az első emeleten. Első szobája fogadó, dohányzó-féle volt, a másik hálószoba, mindkettő fényesen, mondhatni pazarul berendezve.

Erick belépett a fogadószobájába és fölgyújtotta a villanyt. Az asztalon levelek hevertek, a pamlagon odadobva, ahogyan délután hagyta, a pijamája. A tükörhöz ment, megsimította a haját egy kefével, megigazította a nyakkendőjét és levetette a frakkját.

Odalépett a pamlaghoz, hanyagul magára vonta a pijamáját és levetette magát az egyik kényelmes bőrfotelbe, hogy átnézzon a délutáni postát. Egykedvűen tépte föl és olvasta el a leveleket. Semmi különös nem volt bennük.

Gyöngé ásitást fojtott, el és az ujságokat fölbonthatlanul lökte vissza az asztalra és fölugorva, izmos karjaival belelökött párszor a levegőbe.

— Menjünk lefeküdni.

Benyitott a hálószobába, be akart lépni, a küszöbön azonban hirtelen, de inkább csodálkozva, mint megdöbbenve, megállt.

Ágya felől gyöngé zajt hallott.

Egyenletes lélegzés ritmikus zaját...és az ágyában a hófehér, ha-

bos párnák között egy fekvő nőt pillantott meg. Két hosszú, selymes szempillája óvatosan a szemére borult, keblei, melyekről le volt tolvá a paplan s amelyeket csak egy szinte átlátszó pókhálószerű selyem ing takart, remegve, ruganyosan szöktek elő, s ereszkedtek vissza. Válla gömbölyű volt, meztelen karjai, melyek közül az egyik a feje alá volt bujtatva, mint a legszebb, a legpuhább, a legbársonyosabb párna, nyulánkák, szabályosak, hófehérek, fiús haja bronzvörös és minden egyes szála szintjásztva csillogott meg az éjjeli szekrény égő kis állólámpájának reszkető fényében.

Csodálkozva, mozdulatlanul állt ott Erick, meglepte ez a különös eset. Nem is tudta hirtelen elhatározni, kellemes, vagy kellemetlen vétetlenné tekintse-e a dolgot, ezt az érdekes meglepetést, hogy éjszaka hazajön, le akar feküdni s ágyában egy alvó nőt talál. S még hozzá egy szép, forró, kíváncsatos, gömbölyű kis nőt.

Halkan belépett a szobába, nesztelenül az ágy felé haladt és megállt előtte. Nézte az ágyában fekvőt. Tizennyolc-husz éves nő lehetett, ajka nedves, bőre márványfehér és teste karcsúságából finoman, halvány átmenetben, csodálatos, merész ivben emelkedett ki gömbölyű melle, melynek kemény kis bimbói átütöttek fátyolszerű ingén.

Erick nézte a gyönyörű látványt, ezt az ismeretlen, pompás kis nőt és hirtelen nagyon jól érezte magát. Végre egy kis változatosság, egy kis igazi kaland, végre egy nő, aki különös, érdekes, nem olyan, mint a többi, aki nem azért fekszik az ágyban, mert meghódolt és szerelemért könyörög, hanem kétségkívül másvalakinek szánta mai éjszakáját és csak valamilyen fatális tévedés, szerencsés véletlen folytán van itt nála, mellette.

Leereszkedett az ágy szélére és mohó szemekkel nézte keblének zakatoló, pihegő, kéjes játékát. Megütötte a belőlük kiáradó buja illat. Egészen közel hajolt hozzá, ajka rálehelt, szinte szurta meztelen nyakának, vállainak hamvas bőrét. Ajka az ajkához kuszott, habozva, gondolkozva állt meg egy pillanatig, azután álmában gyöngéden átkarolta és össze-viszsa csókolta.

A nő gügyögve, durcásan ébredt, forró kis teste ösztönszerűleg odabujt az ölelő férfihez, ajkai

álmosan adták vissza a csókot:

— Miért jöttél olyan későn Gerard...

Erick bosszankodott is, nevetett is magában. Szóval egy bizonyos Gerard nevű ur jóvoltából élvezte ezeket a forró karokat, gömbölyű melleket, csókos száját, álmosan csillogó csodálatos fekete szemeket, amelyek egyre tágabbra, tágabbra nyíltak, rászegződtek csodálkozva, majd ijedten vibráltak és gyors hirtelenséggel józanodniak ki, ébredtek meg.

— Ki... kicsoda ön...?

Az egészen ölébe csuszott paplant hirtelen fölhozta arcocskájáig, melyből csak csodálatosan csillogó szemei látszottak ki és ijedten pislogtak a férfi felé.

Hogy kerül ide... mit keres itt... távozzon azonnal...

Erick von Hochnau fölemelkedett az ágy széléről és kifogástalan udvariassággal, mosolyogva hajolt meg.

— Asszonyom... azaz pardon, azt sem tudom, hogy nevezzem...

A helyzethez visszonyitva szinte komikus energiával és dacos büszkeséggel sietett közbevágni a nő.

— Nevezhet így, az vagyok...

— Tehát asszonyom. Először, hogy ki vagyok? Ezen kis és szerény lakosztály eredeti és törvényes tulajdonosa... s ezekután talán már fölöslegesnek is tartanám válaszolni második kedves kérdésére, hogy tudniillik, hogy és miként kerültem ide, ha nem tartanám legkellemesebb kötelességemnek egy szépasszony minden kíváncságát teljesíteni, vagyis azt is elárulom óhajlására, miként kerültem ide: hazajöttem. Remélem sikerült megnyugtatnom és eloszlatnom kételyeit?

A nő meglepetten nézett a férfire, tanácstalanul nézett körül a szobában, gondolkozni, habozni, kételkedni látszott, azután lázas sietséggel szaladt ki a száján.

— Hát... hát nem a százhuszonhetes apartamentben vagyok?

Erick egyszerre mindent megértett és gunyosan mosolygott.

— Sajnos, illetve hála Istennek, ez csak a százhuszonhatos.

— Oh jaj...

Szinte a paplan alá bujt és siránkozva, nyöszörögve tördelte kezét. Látszott rajta, rettenetes zavarban van és irtózatosan szégyeli magát.

— Jaj, mtt gondolhat most fölölem...

Erick csillogó szemekkel, szomjasan nézte a bájos látványt.

— Megvallom, ha az ember magát nézi asszonyom, igazán elfelejt gondolkozni... szóval efelől nyugodni lehet.

— Kérem, hagyja abba a gunyolódást és hagyjon magamra, hogy öltözködjek föl... jaj Istenem, ha valaki ezt megtudja, mit fognak rólam gondolni?

Egy széken hevert selyemruhája, alsóruhája is, csupa csipke, selyem, minden a legdrágább holmi, a ruhák alól kikandikáló harisnyák szinte csillogtak a lámpafényben.

Erick nem mozdult helyéről, a nő türelmetlenkedni kezdett és ijedt aggodalomrezgett hangjában.

— Remélem uriember és nem él vissza ezzel a helyzettel, amit a véletlen...

Erick egy lépést tett az ágy felé.

— Természetesen. Uriember vagyok és mindent belátok. Csak azt nem, hogyha a Sors már hozzám vezette, miért ne lehetne a mai éjszakára az én vendégem, sőt éppen, mert uriember vagyok, igazán nem leszek olyan udvariatlan, hogy egy védetlen és még hozzá csinos nőt éjszaka idején pusztán önző kényelmemért kitegyek lakásomból és kitegyem a sors szeszélyeinek.

Szeliden, barátságosan, könnyedén beszélt Erick és már ott állt az ágy mellett.

A nő rémülten burkolódzott be a paplanba.

— Ne merjen hozzám közeledni.

Lábaival kétségbeesetten kapálódzott tehetetlen dühében és szemébe könnyek szöktek.

— Ne merjen közeledni, mert... mert... csengetek...

Finom kis keze kibujt a paplan alól és az ágy fölött logó csengőtyűzsinor felé kapott. Egy rántás és Erick letépte a falról a csengőzsinorját, a következő pillanatban pedig megragadta a gyöngé kis csuklott és hosszú, forró, szenvedélyes csókkal tapadt a hófehér kézre.

A nő kiszakította kezét és hisztérikus, dühös sirásban tört ki.

— Kiméletlen... durva... aljas...

Erick odaült az ágyra és mosolyogva fogta le az ökölbe szorult dühösen vergődő kezeket.

— Édes, forró kis asszonyka... maga egy kis, durcás vadmacska... hát karmolni is tud?

— Hagyjon el... hagyjon el...

Erick átkarolta és erősen magához szorította. A paplan lecsúszott róla és csak a halvány, pókhálószerű ing takarta remek testét. A férfi úgy érezte, mintha fiatal, ruganyos meztelensége varázslatos remegésével tapadna hozzá.

— Hagyjon el... hagyjon el, mert segítségért kiáltok...

Erick vad rohammal szorította le a süppedő párnákra, egészen föléje került, arcuk összeért, tekintetük ellenségesen, szomjasan, dühösen, mámorosan találkozott.

— Kiált?

— Kiáltok...

— Kérem...

Erick szája villámgyorsan ráforrt az övére mielőtt fejét elfordíthatta volna, testük egymásba kapcsolódott, kéjes remegéssel összeforró ajkukon keresztül vad, szerelmes szikrák pattantak utnak testük minden kis lihegő, vergődő, borzongó atomjából... és... összebékülve, összebujva, szerelmesen ébredt rájuk a reggel, mint két egymásra talált szerelmesre az első vad nász után...

*

Erick szemeiben pár nap, pár éjszakáig tartott csak ez a gyönyörű regény, a szerelemnek káprázatos, tarka, ezerszínű regénye Lucievel, a meleg, szerelmes, csinos kis asszonykával, aki azon az emlékezetes éjszakán egy szégyes véletlen kóbor útján lett asszonyává és aki minden nap más volt, minden nap szebb, minden nap forróbb és vadabb és minden nap ugyanaz: az ő melegsivü, hálás, könnyes, csókos asszonya, aki megtanította őt, mi a szerelem, az igazi, mámoros, lázas, nagy szerelem.

Két hétig tartott a gyönyörű regény és most a közeli olvadás fájó, borongó szomorúságával ültek künn a hálószoba erkélyén. Hátuk mögött fáradtan, busan, félhomályba burkolódzva huzódott meg nászuk hófehér tanuja: az ágy, ők egymás mellett, egymást átkarolva ültek és hallgattak. Hallgatták az éjszaka duruzsoló csöndjét, a tenger örök-egyforma és örök-változatos muzsikáját, a tánctermekből kúszó foszlányokban néha-néha fölszűrődő vad fortiszimókat.

Erick szabadsága véget ért. Már jegye is olt volt tárcájában. Holnap, a déli gyors már viszi Genf felé, vissza...

— Lucie, kis Luciem, gyere velem...

— Nem lehet, Erick... eltelt az időnk... megyek én is haza, Párisba... vár a férjem...

Ujra hallgattak. Csak jobban összebujtak s szilhuettjük egybe mosódott az éjszakában. Szél fodrozta végig a sötét fákat és a parkok illata körülfonta őket buja, szent-nyár illattal.

— Erick... egy vallomással tartozom neked... emlékszel az első éjszakánkra... amikor „véletlenül” egymás utjába vetett a Sors?...

A férfi fölütötte fejét. Megérezte a hangsúlyt a szón.

— Talán mégsem „véletlen” volt?

— Nem Erick... én megláttalak és láttalak a parkban, a játéktermekben, a tengerparton, mindenütt láttalak és mindenütt téged láttalak, mert követtelek, figyeltelek: örültem, kimondhatatlanul szerelmes lettem beléd...

A férjem már idősebb ember, nem szerelemből, a szüleim kedvéért mentem hozzá... pedig én, én fiatal vagyok és nem olyan bábu-lélek, mint a korombeli gazdag leányok, nekem van lelkem, én látok, érzek, gondolkodom. Fiatal vagyok és szomjas a szépségre, vágyakra, amik beteljesedésre égnek bennem... és szerelmes lettem beléd, örültem szerelmes, rettenetesen szerelmes. Benned láttam, beléd koncentráltam minden álmomat és minden vágyamat és a tiéd akartam lenni minden áron...

De láttam hidegségedet, tartózkodásodat, éreztem a többi asszonyokon át megvető gunyodat és nem akartam magam fölkinálni, odadobni magam, nem akartam, hogy engem is olyan szemmel nézz, mint a többi, hogy lenézz, hogy megvess...

És egy éjszaka... már nem bírtam tovább... megvesztegettem a szobapincért, hisz ez nem is olyan feltűnő dolog, belopódtam a hálószobába, levetkőztem és izgatottan, szívdobogva, remegve bujtam a paplan alá. Remegtem és borzongtam már attól a gyönyörűségtől, hogy a paplan, amely szinte körülcsókolta félmeztelen testemet: a te paplanod, az ágy, amelybe buján és borzongva belévettem érzéki testemet: a te ágyad, a hálószoba, melynek levegője körülölelt, összecsókolta szomjas ajkamat: a te hálószobád...

És vártam. Órák órák után teltek el és én némán, éberen virrasztottam az éjszakában. Remegve és vágyva vártam és minden perc kinszenvedés volt, de csak vártam és vártam.

Egyszer hirtelen eszembe jutott, mi lenne, ha egy nővel jönnél fel a szobádba, vagy más férfiakkal... és már kiugrottam az ágyból, már nyultam a ruháim felé... és visszafeküdtem, vártam tovább, tovább...

...végre jöttél... ott voltál mellettem... és...

Lázasan, sietve, félénken beszélt s itt egyszerre hirtelen elhallgatoit, érezte, a férfi ösztönyszerűleg elhuzódik tőle.

— Erick... hát haragszol... hát bánt ez téged... hát nem érzed, hogy mennyire szeretlek, mennyire imádlak... Erick... hát melyik asszony tette volna ezt meg téged?

— Szóval ellenkezésed csak játék volt — szolt komoran a férfi, — te is csak olyan vagy, mint a többiek, hódítás nélkül dobtad magad karjaimba, mint a többiek, akik mohón és éhesen settenkednek körülöttem, legfeljebb ügyesebb és ravaszabb voltak...

Az asszony szemei tágra nyillak, szögletükben egy kis könnycsepp fénylett.

— De Erick...

A férfi ránézett és szíve körül melegség támadt. Vadul, erőszakosan szorította magához, összecsókolta és simogatva, becézve próbálta kiengeztetni.

— Luciem, kis Luciem... ugye nem haragszol, látod mi férfiak rettenetesen büszkék vagyunk és sokszor inkább a dicsőséget választanánk a szerelem helyett... pedig nincs igazunk és főleg: nincs igazam. Mert soha senkit: de téged Lucie szeretlek. Szeretlek és nem tudok, nem akarok arra gondolni, hogy elváljunk.

— Te rossz... te édes...

— Lucie... kis Luciem...

Fölöttük diadalmasan, foszforeszkálva hintettek csókot egymásnak a nyughatatlan, örökön imbolygó, szerelmes csillagok. Az égboit káprázatos fényben ragyogott, néha-néha reszketve, tűzbarázdát szántva a kormfekete égugaron tünt el a végtelenség hatalmas temetőjében egy-egy kóbor, párjavesztett bolygó.

*

A párisi express némán, komoran

és szürkén állt ott a reggelben. Lucie szürke, egyszerű, de csinos utiruhájában a lépcsők előtt állt, kis keze a férfi erős kezébe temetkezett, mosolygó szemeiben csillogó könnyek bujkáltak.

Erick lágyan, szerelmesen simogatta végig meleg tekintetével és szeretete volna ott mindenki előtt magához szorítani, összecsókolni.

— Lucie, kis Lucie... még most sem késő... maradjon velem, jöjjön hozzám... váljon el a férjétől, legyen az én feleségem, legyen az én asszonyom... hiszen szeret, tudom, látom, hogy szeret... Lucie, az élet olyan szép és olyan ritkán találunk egymásra ketten, akik oly igazán, oly végtelenül szeretik egymást... Lucie, nagyon, nagyon szeretem magát...

A nap fényesen csillogva kelt ki a tengerből, a zajló, nagy vizen aranyos sugarak imbolyogtak végig, arannyal szórta tele a hegyeket, a házakat, a szürke vasuti kocsikat, Lucie selymes, bronzvörös hajfürtjeit.

Szomorúan, de határtalan melegséggel szorította meg a férfi kezét.

— Nem, Erick... köszönöm, magának a gyönyör, a mámor, a csókok minden szelid percét és vad óráját, amelyeket soha, de soha el nem fogok felejteni, de csak eddig volt, csak eddig lehetett és nem tovább... magára más célok, más feladatok, más asszonyok, vagy lehet, más lányok várnak, nekem férjem van s ha nem is szeretem, kötelességeim vannak.

A férfi erős kezeiben megremegek a gyöngye kis kezek.

— Eddig csak szép volt, csak csodás, csak káprázatos, mert ösztönszerűleg történt minden, nem akartuk, hanem jött, mintegy véletlenül...

Erick belemosolygott fájoan a fátyolos tekintetbe.

— Véletlenül.

Lucie visszamosolygott megértően, bágyadtan.

— Igen, mégis csak véletlenül jött, véletlen volt. Mert ami kényszerűségből, kiszámítottan történik, az nem lehet ennyire boldog, ennyire nagyszerű Igen... a véletlen hozta és szép volt s az is maradt... Ne rontsuk el hát, ne kívánjunk többet és ne adjunk időt az időnek, hogy ezt a sok szépet, ezt a nagy szerelmet lerontsa, megkisbebitse, mindennapivá tegye.

A vonatvezető jelt adott az indulásra.

Ajókat csapkodtak be hangosan, egy pár utas lépett föl a lépcsőkre, a vasuti alkalmazottak még egyszer körülnéztek.

Lucie odanyújtotta keztyűtlen kezét a férfinak, aki hosszasan, forrón megcsókolta, azután fiatalon és ruganyosan lépett föl a lépcsőkre.

Erick remegve, könnyörögve kérdezte még egyszer:

— És ha egyszer mégis találkozunk?

Lucie szemei könnyesen, szerelmesen, bucsucsókot hintve tapadtak rá s hangja remegett a meghatottságtól:

— A régi szerelemmel, a régi barátsággal és emlékeinket soha el nem felejtve talál rám mindig... és nem is lehetetlen, hogy egymásra ne találjunk, egyszer, valaha, úgy véletlenül.

A vonat elindult. Erick pár lépést ment mellette.

— Nem így véletlenül?

— Nem, csak úgy véletlenül...

— Lucie...

— Isten vele Erick...

A szerelem születése

Irtá: Creola

— Eredeti kézirat —

Három fiatal leány táncolt a végtelen parkban, összefogózva, ibolyaszín fátyolruhában és szőke hajuk röpkeidő utánuk, mint valami aranyba olvadt árnyék. A testük tiszta szüzek testé volt, a lelkük is fehér. Csak a kacagásuk volt piros. A kacagásukban már ott élt a kéj, a vágy vörös virágai csengettek benne. Férfiakról álmodtak, akik lecsókolták az édes, csillogó szemüket s beleharaptak a vállukba...

— Nem tudom, mi volt — mondta az egyik s a bizonytalan messzeségbe nézett. — Szeme volt, mint nekem, de abban tűz égett. Karja volt mint nekem, de fájt, mikor magához szorított. És szája volt mint nekem, de az övé elvette a lélegzetemet. Rátapadt a combomra s azt mondta, hallgassak, egy szót se szóljak. S éreztem erős, izmos testének forró melegét, sohasem felejttem el, milyen édes volt. Most is

remeg a szám, az egész testem, ha rágondolok.

Mindig csak hárman voltak. Tánc, Kacagás, ölekezés, ártatlan édes fecsegés volt az időöltésük. A kis örömök és a nagy szomorúságok, amikből a leányok élete szövődik és romlik, még ismeretlenek voltak előttük.

Csak az álmaikba mertek lopózkodni, akkor is fehér bárányok, csókolódzó madarak, lélegzetelblo férfi-szajak képében, amikről nem tudták, hogy bujkáló kémei egy különös emberi betegségnek, melyen mindenkinek át kell esni, a szerelemnek.

Egyszer aztán reszketni kezdett az orrcimpájuk és buján fogdosták egymást. Szemük a messzeségbe révedt s mikor megint összenéztek, megijedtek egymástól, hogy mennyire új az arcuk, mennyire csillog a szemük s mennyire vágyódik a nézésük. Karjuk, mely az imént még a másik leány csipőjét ölelte, egyszerre fáradtan lehanyatlott, mint az ég ott messze, ahol már fáradt és a földre hanyatlik. A táncot, kacagást hirtelen abbahagyták. És nem tudták miért. Valami öntudatlan gyanakvással figyelték egymást. Új és idegen fény lopódzott a szemükbe és megzavarta a nézésüket. Riadtan figyeltek olykor a messzeségbe. Valami veszedelmet éreztek a levegőben.

Idegenül, különösen nézett egymásra a három leány. Az ibolyaszín fátyolruhák alatt hevesen égett, hullámzótt forró, fehér, fiatal testük...

Egy férficsók vágya uszott a szívükben és ez a vágy dalolt, mint egy fekete hattyu...

Valaki jön. Egy férfi áll a kerti kapu előtt...

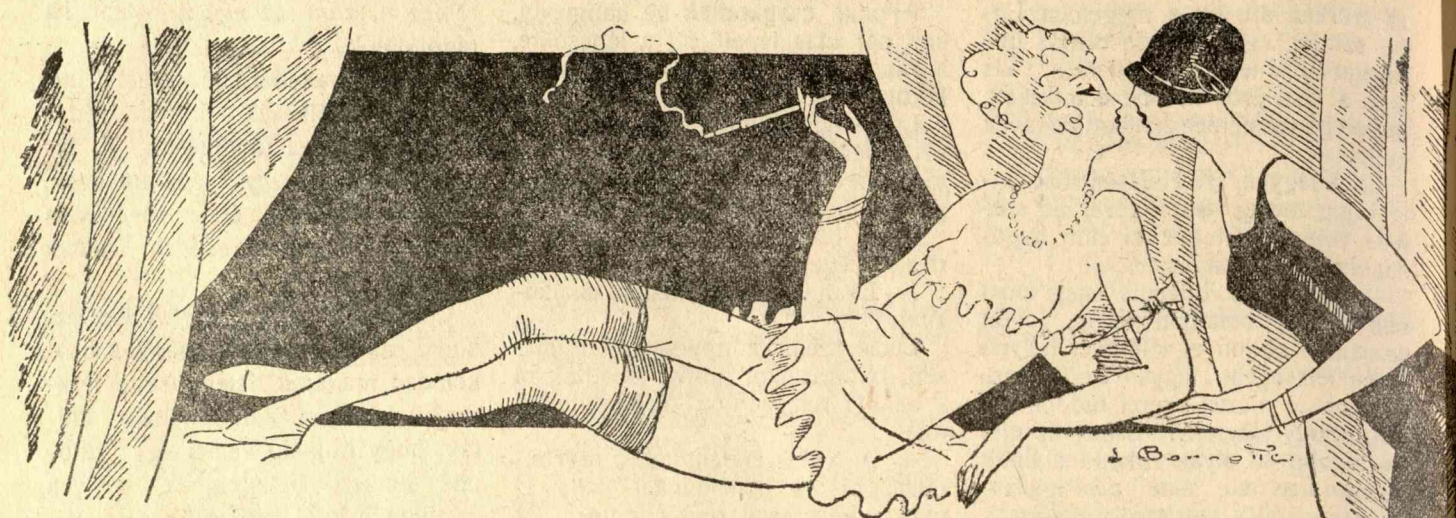
Valaki jön és felcsókolja belőlük a szüzesség harmatát...

Valaki jön és megszületik a szerelem...

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

izléses kivitelű nyomtatványokat szállít pontos határidőre.

Bányai Magda & Co

— Eredeti kézirat. Írta: Györy Endre. —

Györy Endrének egyik legérdekesebb kis regénye, mely megkapó színekkel tárja eléink a társasági fiatal lányok életét.

1.

Rövid kis szoknyáját térdeire igyekezve huzni, ült mellettem legénylakásom pamlagán, igazán nem méltóan azokhoz, akik eddig vendégeim voltak a nőnemben. Ezt éreztem magamban és bizonyos meghatottságot. Amint ez a fiatal, alig tizenhatéves leány mellettem ült, igazán nem is gondoltam rosszra s nem is jutott eszembe más, mint hogy nézzem kipirult arcát, amelyen szinte hamvas volt a bőr, csillogó szemeit, melyeknek kitágult pupillája különös, erős színekben foszforeszkált, karcsu felsőtestét, amely büszkén, egyenesen tartotta magát és amelyből alig észrevehetőleg domborodtak ki lányos mellhalmi, gömbölyű térdeit, melyek utólréhetetlen formában karcsusodtak törékeny kis bokája felé, hogy nézzem, nézzem és beszívjam szelidségét, finomságát, karcsuságát, lányóságát.

Vissza-kisdiakosodva szóltanul ültem mellette és tiszta lányvoltának különös varázsa elfogódottá, ügyetlenné tett, már elfelejtettem azt a hosszú, kitartó ostromot, melyel elértem, hogy ma végre feljött a lakásomra. Sőt, bánni kezdtem ezt az egész dolgot, sajnálni kezdtem őt, aki most itt ül azoknak a helyén, akikkel együtt még gondolni sem merem rá. Nem azért sajnáltam, hogy esetleg mi fog történni vele, mert „az” igazán nem volt céлом a világért sem. Sőt elhatároztam, határozottan kerülni

fogok minden kis alkalmat, mely arra vezethetne, hogy minden jó szándékom mellett is megfélekezünk magunkról. De már sajnáltam a pusztá tényét, ami eddig megtörtént, hogy Bányai Magda, a szép, finom, a törékeny, tiszta Bányai Magda itt van, feljött a szobámba, az én legénylakásomra.

Amíg azonban mindezek megfordultak az eszemben nagy szótlanul, szörnyen ostoba és egyáltalán nem az adott helyzethez illő arcot vághattam, mert Magda hangosan főkacagott.

— Jaj Ernő, nehogy valaha ilyen arccal merjen a tükörbe nézni, mert mondhatom, keserves látványban lesz része.

Azután mellém bujt és pajkos-sága hirtelen lecsendesedett. Megfogta a kezemet és halkán mellemre hajtotta fejét.

— Mondja... ugye, amiért én feljöttem a maga lakására, azért... azért nem vagyok rossz leány?...

— Ugyan Magda... micsoda gondolat! Hisz ez az egész dolog, hogy is mondjam: pusztá formáság... A rossz-ság merőben más tényekből tevődik össze, mint egy ilyenből, mely lényegében a legártatlanabb valami, de a társadalom formalitásai révén valaki esetleg hajlandó lenne összelévesztetni az igazi rossz-szal, valaki, aki híve az üres formáknak, aki felületesen ítél, de... — Valami ilyesfélét hebeghettem össze, szörnyen szárazon és tudományos színben, mert

Magda hirtelen kivonta kezeit enyéimből és kis fülére tapasztotta.

— Elég, elég... már étem...

Azután komolyabban folytatta:

— Teljesen igaza van, Ernő. Mert azt hiszem, maga is tudja, mit jelent ez a látogatásom... Mert, ha talán egy asszony látogatja meg magát, vagy egy olyan leány, aki... hogy is mondjam... hiszen maga tudja...

— Igen, igen... — feleltem sietve és nagyot nyelve és bár magamban szörnyen bosszankodtam s azt sem tudtam miért, de: elpirultam.

— Nos... — folytatta ő — azt hiszem, tisztában van azzal maga is, hogy ez az én látogatásom nem ilyen látogatás és főleg: nem ilyen céllal történt...

— De Magda, hiszen... — sietve kezdtem tiltakozni és mentegetődni még a gondolatbeli meggyanúsítás ellen is és bizonyításképpen el akartam mindent mondani, amit éppen az előbb gondoltam és hogy meg sem csókolom hozzá sem érek és mégis köszönöm, hogy eljött, hogy egy kis őszinte tisztaságot, lányos finomságot, színt, lelket, gondolatokat hozott kissé rideg és cinikus legényéletembe, de ő félbeszakított:

— Tudok és hiszek mindent, Ernő, csak éppen úgy megemlitem ezt a dolgot, hogy tudjuk... Tudja, leány vagyok, fiatal... és... és egy kicsit nagyon szeretem magát... magát — és magamat is... és őszinte vagyok, Ernő. Talán sohasem voltam és sohasem leszek többé ilyen őszinte, talán csak egy pillanat, talán csak ameddig kimondom, azután már nevetek és letagadom: nagyon vágyok magára... a csókjaira, hogy megsimogasson, hogy hozzám simuljon... és mindig vágytam arra és ábrándoztam róla, hogy magánál lehessen, magával tölthessek egy-két órát... egészen egyedül... és mindent, mindent tehet velem, hiszen szeretem... nem is egy kicsit, de nagyon szeretem... én magának adom magam, magára bízom magam, magának kínálom föl magam... mindent, mindent megtehet velem... csak... csak „azt” nem...

Lesütötte szemeit, idegesen simogatta végig hosszukás kezeivel a térdeire gömbölyödve feszülő csillogó selyemharisnyát. Ösztönyszerűleg magamhoz vontam, átkaroltam és megsimogattam puha karját.

— Magda... Magdám...

Simogattam, simogattam és furcsa érzések támadtak bennem. Ez a hirtelen vallomás, az általam képzelt tökéletes ártatlanság és tiszta romlatlanság hirtelen leveiközése az odaadás és vágy hangjai: mindent, csak „azt” nem, szerelme melegsége, mely éreztem, körüllobogja a lelkemet, hozzámremegő teste, a belőle kiáradó forróság, az előbbi végletből engem hirtelen és önkéntelenül az ellenkezőbe ragadt.

— Magda...

Szorosan magamhoz akartam szorítani, de ő ügyesen kisiklott ölelő karjaim közül és fölugorva mellőlem egy kis asztalka mögé szökött mosolyogva.

— Hallja Ernő, maga ugyan udvariatlan házigazda... vagy nagyon mohó... mondja, minden hölgyvendégével szemben ilyen kiállhatatlan?...

Zavartan emelkedtem föl és megigazítottam nyakkendőmet, mely kissé félrecsuszott a kemény gallérban.

— De Magda...

— Micsoda de?... — kérdezte méltatlankodva, azután huncut mosollyal folytatta: — Tudja, amikor én ilyen legénylakásokon le-

folyt randevukról olvastam vagy ábrándoztam, mindig úgy képzeltem, hogy a vendéglátó fiatalember szörnyen udvarias, megkínálja a „hölgyet” legalább is egy kis süteménnyel és likőrrel, ha nem hideg szárnyassal és pezsgővel... és most maga az oka, ha mind-ebből hirtelen és szürkén ábrándulok...

Csókolnivaló volt, amint ott állt az asztalka mögött és két szép nagy szeme melegen rámvilágított, mint az élet, az öröm, a jókedv. Melléje mentem, magamhoz vontam, ajkát az ajkamhoz kényszerítettem, de nem csókoltam meg.

— Hát honnan tudja, hogy jelen esetben nem lesz így kedves „hölgyem”? — kérdeztem én is mosolyogva és tréfásan hangsúlyozva az utolsó szót. — Csak-hogy a regényekből bizonyára éppen azt az oldalt hagyta ki, ahol a sütemény és a likőr előtt is csókolódnak egy keveset...

Mind erősebben és erősebben magamhoz szorítottam. Remegve, szerelmes odaadással simult karcsu, ruganyos teste az enyémhez és szemembe nézve félig durcásan, félig kacéran nyujtotta felém tűzvörös ajkát.

— Hát akkor csókoljon meg...

Ajkammal az övé fölé kerültem, közelebb, egyre közelebb, teste büszke félívből hajlott hátra alattam, szemeit vibrálva egymásra hunyta, éreztem, hozzám-simulása még forróbb, még odaadóbb lett, ajkam szinte surolta érzéki ajkának párnás husát, — amikor hirtelen visszaszegtem fejem.

— Nem... nem csókolom meg...

Szemei csodálkozva, álmosan, fényesen ébredtek rám.

— Miért nem?

— Még nem...

— Hát mikor?...

A játszó him fölényes becéző mosolyával simogattam körül kipirult arcát.

— Amikor majd én akarom...

— Hahahaha... — volt a nem várt és hangosan kitörő válasz.

Magda hangosan nevetett karjaim között.

Bosszankodtam. Ez már mégis csak sok. Ez a huncut bakfis mindig kihoz az én többszörösen sikerrel kipróbált fölényes Don-Juan sodromból.

— Mit nevet? — kérdeztem tőle szigorúan és igyekezve komoly-nak, felsőbbbsegesnek maradni.

— Azon, hogy maga azt hiszi, hogy az csak úgy megy...

— Hogy, mi?

— Hogy maga azt hiszi, hogy akkor csókol meg, amikor akar és amikor nem akar, akkor nem...

— Hát lehet az másképpen is?

— Kérdeztem bizonytalanul.

Ismét fölnevetett.

— Hát persze!

— Hogy?

— Így...

Hirtelen szájamra tapasztotta nedves ajkát, egész fiatal testével hirtelen és szinte lázasan körémcsavarodott és vadul csókolt, harapott, tépett. Az ajkamát, az arcomat, a homlokomat, szemeimet, forró, érzéki csókokkal szórta tele, hogy megremegtem a gyönyörűség-től és rég nem éreztem lelkes forróságot, lázas vágy lepett meg. Halántékom táján éreztem az ereimben zugó fölkorbácsolt vér vad lüktetését, belül a lelkem táján pedig valami úgy fojtott, emelt, ragadt fölfele, mintha egy gigászi hinta röpitett volna elszorult lélekzettel és fátyolos tekintettel a végtelen éther felé.

Durva és ösztönös vadsággal szorítottam magamhoz és ajkam-mal vadul az ajkának estem, mely meleg volt, forró, szinte lángolt, izzott és kéjesen csillogott az érzéki nedvességtől.

Ő azonban váratlanul ellökött magától, egy ügyes mozdulattal és szinte egy pillanat alatt kisiklott karjaim közül és mire magamhoz tértem, már ott állt messze tőlem, a pamlag mögött, kissé szemeibe kuszált hajjal és szétzilált, félig nyitott bluzzal, de üdén és mosolyogva, mint mindig.

— Hohó, kedves barátom, nekem szabad magát megcsókolnom, de magának engem: azt már nem. Vagy talán már elfelejtette, hogy maga engem nem akar megcsókolni?...

Lassan feléje indultam.

— De már akarom... sőt nagyon akarom... Magda...

Ott álltam előtte, megfogtam gyöngéden két kezét és könyörögve, vágyva néztem szemeibe. Csak a pamlag állt közöttünk.

— Nagyon, nagyon akarom...

Szemeivel kerülte tekintetemet és tiltakozva rázta fiús fejét:

— De most én nem akarom.

Erősen megszorítottam a kezét.

— Igazán nem, Magda?...

— Nem.

— Csak egyszer, egy csókot...

Lesütötte a szemeit, hangja remegett.

— Nem...

Föltérdeltem a pamlagra és lassan magamhoz vontam. Tenyereembe tettem puha kis kezét és félve, halkán simogattam.

— Egy kis, icike-picike kis csókot...

Csak rövid hallgatás után válaszolt, szemei még mindig le voltak sütvé.

— De akkor békén hagy?...

A pamlag másik oldalán leszálltam a földre, egészen mellette voltam.

— Igen...

Behunyta szemeit, lehunyta hoszszu, selymes szempillái idegesen remegtek, nedves, égő ajka félig kinyílt, közülük mint valami hófehér márvány vakítottak elő gyöngyszerű, szabályos, szinte megmíntázott fogai élénk kontrasztban ajszínű biborvörös színével, kis kezei ököbe szorulva fogódzkodtak belém, minden lehelete, minden mozdulata, minden vágya égni, lobogni, várni látszott, hozzám simuló gömbölyű válla türelmetlenül rándult össze, éreztem, amint ruganyos, durcás keble borzongva török meg erős mellemen — és megcsókoltam...

2.

A süteményből nagyon keveset evett, azt is szinte morzsánként majszolta kislányos, bájos aggodalommal, hogy el ne fogyjon, minél tovább tartson. Szerencsére volt otthon készenlétben töltött csokoládécukorkám is, az jobban ízlett neki. A cukrok felét természetesen én kaptam, hol a kezéből, hol a szájából, bármennyire is tiltakoztam, hogy nem szeretem az édességeket.

Természetesen a pamlag mellé huzott kis asztalkán, mert a pamlagra heveredtünk, likőr is volt, ami azonban nem nagyon nyerte meg a tetszését. Abszint volt és triple-sec, persze kissé erős volt számára. Szerencsére eszembe jutott, van a szekrényemben egy fölbontatlan üveg tojás-cognacom. Ez azután teljesen megnyerte tetszését és csakhamar nagyon jó kedve lett.

— Ernő, kérek egy cigarettát...

— parancsolta egymásra rakott lábait hanyagul lóbálva a levegőben, akár egy színésznő vagy varieté-csillag. Rögtön le is szögeztem magamban az érdekes megfigyelést,

milyen nagyon befolyásolja a nőt és mennyire asszimilálólag hat rá a milieu. Egy ártatlan kirándulás egy legénylakásba, likőr, cigaretta — és a legszelidebb bakfis is rögtön legélethűbben meg tudja játszani a nagystilű kokott szerepét.

A kis lábak, melyeknek pazar formája jóval térden felül látható volt, idegesen kalimpáltak tovább.

— Mi lesz azzal a cigarettával?...

Főlrasztva hirtelen elgondolkodásomból, sietve vettem elő a tárcámat:

— Tessék...

Az aranytárcában egy finom, keskeny, hófehér cigaretta feküdt.

— Hisz itt csak egyetlenegy van... és tudom a fiuktól, hogy valakit utolsó cigarettájától megfosztani, az nem, hogy nem illik, hanem egyenesen bűn, különösen, ha az illető olyan szenvedélyes dohányzó, mint maga, míg én még csak мүkedvelőnek sem vagyok nevezhető ezen a téren...

— De csak gyújtson rá nyugodtan, én sem fogok megrövidülni, ketten fogjuk elszívni ezt az utolsó cigarettát, megtanítom, hogy lehet egy cigarettát egyszerre kettőnek szívní.

— Hát azt is lehet?

— Hogyne — válaszoltam mosolyogva — s nem is kell hozzá más feltétel, minthogy az egyik nő legyen, a másik férfi...

Kételkedve nézett rám, azután kíváncsian vette szájába a cigarettát és felém hajolt tűzért. A gyufa sercent, a finom papír tüzet fogott, a dohány parázsolni kezdett.

— Nos? — kérdezte ő türelmetlenül.

— Hajoljon közel... így... egész közel... **fujja a füstöt a szájamba...** így... lássa, átadta a füstöt nekem, most én elszívom még egyszer, én is cigarettázom a magáéból...

Nagyon tetszett neki ez a kedves, ártatlan játék, amelyet már ki tudja hánszor csináltam végig lányismerőseimmel s amelynek a vége természetesen mindig csók és csók.

A cigarettafüst misztikus, különös alaku, kékes felhőkbe vergődve gomolygott fölöttünk.

— Jaj, de rettenetes hőség van itt... — szólt hirtelen Magda két kezét kipirult arcára szorítva, majd félig nyitott blúza nyílását lebegtetve legyezte magát.

(Polytatjuk.)

Don Ferandó éjszakája.

Írta: Else H. Kürzer.

Könnyű, vig zene csengett az erdő tisztásán, elvegyülve zajjal, kacagással, nótaszóval. Don Ferandó, a falu legszebb legénye tartotta esküvőjét Felicitással, a falu legszebb leányával. Gyönyörű emberpár volt. A leány fekete, vad spanyol szépség. Haja fekete, mint a catiliani éjszaka, szeme csillogó, mint a Sierra Morenán az őrtüzek, szája piros mint a malagai bor. Ő maga azért nyugodt, csendes volt, mint a Tajo vize, mely fent az Ibériai hegyek között ered. A fiu ereiben a sevillai torrerók nyugtalan, vad vére lobogott. De azért nagyon szerették egymást.

A gitárokon csodás szép melodíák meséltek a szerelemről és ők ketten könnyű borokat ittak és csókolták egymást. Vérük remegésbe jött, forró arcukat összeszorították és Ferandó kezei Felicitás kemény melleit simogatták. Vágyuk égni kezdett és mikor mindkettőjük lángja elérte a tetőfokát, összefonódva lassan elindultak. Kis házuk felé, csodás mámorok elé.

A falu szélén megálltak, mert messziről lovas csapat közeledett. Ferandó nem tudta kivenni a távolság miatt, hogy kik azok, csak mikor a lovascsapat vezetője megfigyezte előttük tájékozó lovát és az egész csapat megállott, akkor kapta le tiszteletteljesen fővegét és ijedten suhant ki száján a szó:

— A kegyur...

És Felicitást erősebben szorította magához.

A XVII. századot irták. A jobbagyság korszaka volt és a kegyur hatalmas végtelen jobbagyai fölött. Életükről és halálukról nem tartozott senkinek felelősséggel és kénye-kedve szerint ajándékozhatott és vehetett el életet. Ezen idők legnyomorultabb emléke a „Jus primae noctis“. Az első éjszaka joga, mely szintén a kegyuré volt. Az ő területén a legtöbb szép leány ő általa lett asszonnyá, a legtöbbet ő vezette be a kéj birodalmába. Az első éjszaka joga. Spionjai által kikémlelte magának hol és mikor esküdnek a legszebb lányok és mint a héja: kegyetlenül, vadul csapott le. Apró kis

Egy nevelő nő naplójából

— EREDETI KÉZIRAT. —

Tudvalevő s különösen mi, egyedülálló nők tudjuk azt a legjobban, hogy a férfiakban mennyire kihalt az idealizmus, mennyire nincsen bennük önzetlenség és hogy ki akarnak használni minden kis alkalmat, mit a véletlen nyújt számukra a nőkkel szemben.

Már régen vágytam egy férfire, aki jó barátom legyen, kellemes társalgó, esetleg sportpartnerem és ne nézze bennem, ne keresse bennem rögtön a nőt, ne tüzzön ki maga elé olyan célokat, melyek összefüggnek azzal, hogy ő férfi, én meg nő.

Nos, egyszer mégis találtam egy — látszólag — ilyen férfit, igaz, a csalódás azután keserves volt. De nem akarok elébevágni az eseményeknek.

Egy kis francia fürdőhelyen nyaraltam akkor egy gazdag bécsi családdal, kiknek tizenhárom éves kislánya volt gondjaimra bízva, de itt a fürdőhelyen valóságos szabadságom volt, mert a gyermek állandóan a nagyokkal társalgott.

Én igyekeztem is kihasználni az időt, több férfismerőse tettem szert és nagy gyönyörűségemre szolgált, amint őket lassan kiselejtezttem, melyik legyen az utolsó, akinek azután majd többet is fogok ajándékozni, mint a pusztá szinpátiát. A legtöbb persze azért lett kiselejteztve, mert túl szemtelen és tolakodó volt, azt hitték, amiért nevelő nő vagyok, mindjárt kokott is, akinek elég egypár szép szó és rendelkezésükre állítja aszszonyságát.

Persze nagy csalódásokon mentek keresztül, de nem kegyelmeztem. Az ilyen kiselejteztett gavaléroknak el kellett tűnniök mellőlem, hiába kértek, könyörögtek, akartak kimagyarázkodni utólag.

Utolsónak maradt egy nagyon szimpatikus kinézésű, harminchét év körüli uriember, egy lyoni mérnök, aki két hetes ismeretségünk után is annyira diszkrét volt és tartózkodó, hogy igazán csodálni kezdtem. Kellemesen és érdekesen társalgott, hogy valósággal élvezet volt hallgatni, kitűnően teniszezett, hogy a vele lejátszott partium valósággal gyönyörűség-számba mentek.

Ezenfelül rendkívül gyöngéd és udvarias volt, úgy, hogy bevallom őszintén, megejtett rendkívülisége: annak rendje és módja szerint belészerettem és minden igyekezetemmel azon voltam, hogy azt észrevetessem vele, hogy ezáltal a közeledésre fölbátorodjon.

Mondhatom, ugyancsak emberemre akadtam, de hát én megszoktam, hogy amit akarok, azt keresztülviszem. Lassan-lassan tüzet fogott ő is és egy szép nyári éjszaka, előzetes megbeszélésünk szerint, belopódtam szobájába.

Én akartam ezt így, mert utóvégre a gyermek mellett bármely pillanatban kereshettek engem szobámban, így legfeljebb azt hitték, sétálok, vagy más dolgom akadt az éjszakában.

Ő az ágyban feküdt és bizalmasan szorította meg forró kezemet.

— Vetközzön le... — szolt és én hozzá is láttam, ott előtte. Azt akartam, hogy ez a procedura a végsőkig fölkorba csolja vérét, hogy amikor majd melléje kerülök a paplan alá, ne sokáig kiméljen, hanem váljon meg rögtön vágyaimtól.

Lázasan hánytam le magamról a ruhát, kombinémat letoltam sebitben, hófehér bugyimat és kiléptem belőle, egy székre dobtam, azután megoldtam cipőim csattjait, egy rántás, lenn voltak a harisnyáim, azután gondolkoztam pár másodpercig, egy rántás, lenn volt habkönnyű ingem is és dideregve a szerelmes forróságtól, anyaszült meztelenül feküdtem melléje.

Most le kellene írnom azt az eszeveszett játékot ott a paplan alatt, de nem tartózik az elmésélni valókhöz, valaki még rámfoghatná, hogy kéjelegni akarok az elmúltakon. Meg azután emberek vagyunk mindannyian, el tudjuk képzelni szavak nélküli, mi mindent csinálhat egy forró paplan alatt egy meztelen férfi egy meztelen szerelmes nővel, hogy a végén lihegve sugja a fülébe: ne kinozz, vegyél, vegyél már, odaadom magam...

Valahogy így történt ez velem is. Már nem bírtam a kielégületlen kéjt, a férfi testéhez kaptam és úgy vontam lázasan magam felé.

Ő azonban csak csókolt és fülembe sugva kérte, hogy simogassam meg, később, hogy csókoljam, azután vad extázisban kérte, hogy mindenütt borítsam el testét szivó csókjaimmal... és... és... a végén megtudtam, hogy mit is akart...

Undorodva huzódtam félre és kétségbeesésben, dühömben sirva fakadtam.

— Hát mit gondol maga, egy utolsó kokott, egy fizetett kéj nő vagyok, aki kapható a leghajmerésztöbbsre is...

Borzongva ugrottam ki mellőle és sietve öltözködtem föl. Ő szörnyen meg volt lepelve és sokat beszélt ott hirtelen arról, hogy én félreértem és hogy uriaszonyok vannak, akik ezt a módját üzik a szeretkezésnek, hogy ezzel a kérsével egyáltalán nem alacsonyított le engem... és utóvégre mi van az egészben? A kéj kéj marad bármely formában és neki az a kéj...

Körülbelül ilyenformákat hadart és sutlogott ott össze-vissza. Én pedig alig vártam, hogy föl legyek öltözve, a szokásos óvatosságtól is megfeledve rohantam ki szobájából és csak akkor nyugodtam meg valamennyire, amikor saját ágyamban gondoltam át a történeteket.

Különben meg kell jegyeznem, az egész dolog azért hatott rám olyan rémesen és azért él még ma is az a férfi emlékezetemben, mint „az utálatos férfi”, mert akkor még nem tudtam erről a szeretkezési formáról.

Mai eszemmel és tudásommal persze nem hatna rám ennyire a dolog sőt, a férfi részéről nem is találom érthetetlennek a dolgot, de, hogy nő hogy tud erre vállalkozni...?

De hiszen sok van, amit nem értünk, de azért mégis csak: úgy van...

B. Mariska.

Ez a hely

a MIA Krém száma-ra van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

GYERE!....

Lapunk részére írta: „Csöppike”.

(Szerző „Ritta, a hotelegér” című novellájának befejező része.)

I.

Jean visszavonult Rittával egy kis villába, ahol zavartalanul élhettek szerelmüknek. Igazi, elvarázsolt tündérkastély volt ez az épület, egy elátkozott lélek sem volt a kertben, vagy a villában. Ahogy olvasóink emlékezni fognak, Jean úgy ismerkedett össze Rittával, hogy a lány ki akarta rabolni a férfit. Erre Jean beleszeretett a gyönyörű nőbe.

És nem bánta meg. Ritta kedvessége minden szeszélyért busasan kárpótolta. De milyen busasan. Ritta más volt, mint a többi. Kiszámíthatatlan, szelid, vad, félelmetes és megalázkodó egyszerre, olyan, mint a félig idomított, nemes vad. Jean sose tudta: ölelni vagy megfojtani akarja? A simogatásán is megérezte a karmait. A legnagyobb élmény volt ez a nő, — ilyent Jean még sose látott. Kalandot keresett, most aztán nyakig ült benne. Ő úgy szerette a vékony ruháin keresztül megtapogatni. Érezte remegni az idomokat kezei alatt.

— Tessék, tapogass meg! Ha akarod, pucérra vetkezem... Nekem nincs mit szégyelnem az alakom miatt. Csak lásd a napfénynél is, hogy milyen ruganyos a testem... Győződj meg róla személyesen. Gyere, én levetkőzőm. Letapogathatsz.

— Nem, nem... a vége megint az lenne...

— Hát aztán?... akarod?

— Nem akarom... Majd éjszaka...

De egy szép napon azt mondta Jean:

— Vége!

— Minek van vége?

— A szerelmünknek.

— Miért?

— Hát nem fér a fejedbe, hogy nem maradhatunk együtt?

— Elment az eszed? Hogy nem maradhatunk együtt! Neked hiányzik egy kereked!

— Vége. Rossz. Döntöttem. Elváltak!

— Jean... ez nem komoly... csak így, szó nélkül?

— Így, szó nélkül!

— És én most hova menjek?!

— Ahová akarsz, szívem!

— Jó, hátha éppen akarod, meglesz. De csak holnap!

— Ohó, ezt nem! Ezt már ismerjük! Hogy majd éjszaka minden rendbe jön, mi?

— Ühü... Még csak néhány óránk van... azt ki akarom használni.

— Na ne mondd... Hogy megint etsutogd a varázsszót: gyere!

— Ühüm...

— És holnap reggel nem lesz elég erőm, hogy elszakadjak tőled. Erre számítás, mi?

— Ühüm!

— De most az egyszer tévedel! Nem várok reggelig, szakítunk, még pedig most, azonnal!... agyó!

Fel és alá rohant. A leány mindenütt utána szaladt. Izgatottan vitatkozott:

— Jean, azt nem lehet!

— Erre ugyan nem számítottál?

— Jean... ez kegyetlenség... ezt nem szabad...

— Dehogy nem! Ha várok, holnap újra fölém kerülsz...

— Igen, de éjszaka te kerülsz fölém!

— Egy pillanatig se várok! Mehetsz az isten hírével.

— Jean, gondold meg... Én... én megteszem... én megyek!

— Legyen szerencsém!

— Vigyázz, még megbánhatod!

— Csak fenyegezz! Én erős vagyok!

— Gondolod? Ma elküldesz, de holnap visszahívsz megint! Azt hiszed, elég elkergetned magadtól, hogy ezzel el is szaladj tőlem?... Fiacskám, te nem tudsz meglelni nélkülem, nem tudsz elfelejteni, mert az enyém vagy, érted, egészen az enyém. Sose felejtjed el a sok, csodás éjszakát, a csókjaimat, amit más asszony nem adhat neked... És a szívedet, amely egészen a tied. Jean, eldobsz?

— Eredj, ha mondom, — mondta zavartan Jean.

— Emlékezz, — szölt még közelebb lépve hozzá Ritta, — mit mondtál azon az éjszakán, amikor először mondtam, hogy „gyere”! Hozzásimult.

— Gyere! Jean, édes kis Jean!

— Pusztulj, takarodj!

Ritta keményen, hirtelen:

— Jó!... Hát pusztulok! De most aztán örökre! Azt hiszed, ismersz? Csalódló barátom. Sokkal is büszkébb vagyok, semhogy valaha visszajöjjenek... Még ha belepusztulok, akkor se. De te keresni fogsz engem lázasan, bolondul és... hiába! Sirni, jajgatni fogsz utánam, de már késő. Ha átlépem ezt a küszöböt, sose látsz többé... Még visszahívhatasz... Jean... Nem felelsz?... Vége?... Hát igazán vége? Vége?... Így akarod? Jean, én édes kis Jeanom, utoljára mondom: „Gyere!...”

Nem kapott választ, pillanatig még várt, aztán hirtelen kiment.

II.

Öt hét múlva Ritta hotelszobájában. A falakon Lolitát, a spanyol táncosnőt ábrázoló plakát; spanyol táncosnőkendők elszórva.

Ritta sirva ült a pamlagon. Nem akart többé Jeanra rágondolni és mégis, mégis. Azt hazudta magának, hogy nem is gondol rá, már a nevére sem emlékszik. A zsvány komiszul elbánt vele, de most mar eszébe se jut. Ezt nem bocsájtja meg neki soha... ezt soha! Azok után, hogy kirugta a házából és az életéből. Sose bocsájtja meg neki azt az estét... Térdénállva könyöröghet, kérhet, sirhat, ő erős marad. Jean akarta! És különben is, úgy se értenék meg egymást. Ő jó volt hozzá, szerette. Mért dobta el? A kedvéért még tisztességes is akart lenni. Meg tudott volna változni. Szerелеmből követte volna őt az ő útján... de megtette volna-e Jean is ezt érte? Nem is tudja ő, mi az: szeretni? Hogy ő lopott? És Jean, ő... ő nem? Azt lopta el tőle, ami eddig egészen az övé volt, a szívét! Ő a tolvaj, nem Ritta. És Ritta sohse fogja ezt megbocsájtani a tolvajnak!

Ekkor nyílt az ajtó és Jean nagy zavartan belépett.

— Ritta!

— Miféle jogon merészkedik ön idetolakodni?

— Mindenképpen beszélni akarom veled. Végre annyi idő után megtaláltalak. Nincs az a hatalom, amely visszatartott volna.

— Én se?

— Te se. Ha tudnád, mennyit szenvedtem.

— Ön látott este a kaszinóban. Tudja, hogy táncosnő lettem. Most így keresem a kenyeremet. Egész éjjel táncoltam. Fáradt vagyok, Pihenni akarok. Jóccakát!

— Egy örökkévalóság óta kereslek. Ha valami lopásról olvas-tam, reménykedően felkiáltottam: ez ő. Megbízásokat adtam, hogy nyomozzanak ki, hirdetéseket ad-tam a lapokba, hátha a lap a kezébe kerül. Nem olvastál soha ilyen hirdetést?

— Olvastam!

— És nem válaszoltál?

— Nem!

— Miért nem?

— Mert nyugodtan akarok élni, ez az egyetlen vágyam. Nem az én hibám, hogy már nem sze-retlek.

— Ez nem igaz!

— Ejnye de biztos vagy ma-gadban! — gunyolódott Ritta.

— Ritta, ha tetszik, én holnapra eltűnök az életedből. Csak ezt, ezt az egy éjszakát ad oda nekem.

— Maga félrebeszél.

Jean közelebb lépett.

— Ritta... könyörgök, ezt az egy éjszakát!

— Egy percet se!... Volt idő, amikor én is csak egyetlen éjsza-kát kértem. Kirugtál. Most rajtam a sor.

— Hadd maradhassak a köze-ledben. Amíg valkőzöl, bemegyek a másik szobába... És ha ágyban leszel, odaülök az ágyad szélére, megfogom a kezedet és virrasz-tani fogok az álmod felett.

Ritta gunyolódott.

— Egyszerre így megbecsülsz?

— Igen. Ez a szerelem nem a régi. Nem a tested kell, több, sok-kal több... Ajándékozd ezt az éj-szakát és sose látsz többet.

— Nem, és nem, és nem...

— Még ennyit se?

— Még ennyit se.

— Nincs igazad, ha sejtenéd, mennyire megbántam a hibámat. Egyre csak azon a szerencsétlen órán jár az eszem. Ha megbán-tottalak, becstelenül megfizettem érte... Te sem felejthetted el azt a sok isteni órát... Ritta... Ritta...

A lány zavarba jött.

— Hagyj... eredj...

Jean egyre tüzeesebb lett.

— Ritta...

— Takarodj!

— Látod, magad is meg vagy hatva!

— Nem hallod... Pusztulj!

— Kegyetlen vagy, elkergetsz!

Te, én nem megyek, érted, ma-radok!

Leült.

— Ezt nem ajánlom, — mondta hidegen Ritta.

— Mért nem?

— Jó lesz vigyázni az irhádra.

— Nem értelek... Vársz valakit?

— Várok. Az pedig nem ismer tréfát.

— Hazudsz!

— Ugyan, mert szerencsém volt egy hónapig a te babád lenni, most örök szüzességre kárhoztas-sam magam? Bennem is van vér, emlékezhetsz!

— Ki az az ember? — kiabált Jean vadul.

— Nagyszerű fickó!

— Helyes... Hát majd szembe-szállok azzal a fickóval.

— Csak vigyázz... a fiu kicsit hirtelenkező.

— Hogy hívják?

— Julot, tolvajnyelven a bá-rány. Ez a név ne téveszen meg. Azért hívják báránynak, mert olyan göndör a haja, mint egy báránynak.

— Ritta... igaz... ez igaz?

— Megvetsz?

— Nem!

— Nem? — kérdezte a lány meglepve.

— Ugy tele van a szivem veled, hogy más érzés nem is fér el benne.

— Csibészlány vagyok, tolvaj, — szólt meglepve Ritta — ...és te nem vetsz meg?

— Nem!

— Igazán?

— Igazán!

— Hát akkor tudd meg, hogy ha-zudtam. Én senkit se várok. És ez az éjszaka a tied.

Jean megremegett.

— Az enyém?!

— Odaülsz az ágyamra, de nem azért, hogy virrasz az álmod felett, te buta!

— Hanem?

— Tied leszek egészen... mint akkor!

Jean felordított:

— Ritta!

— De csak egy föltétel alatt!

— Mindent!

— Ne siesd el a dolgot!

— Az egész életemet ezért az egy éjszakáért!

— Gondold meg.

— Nincs mit meggondolnom.

— Hát ide hallgass. Éjszakára kis srenket tervezek. Ki akarok rabolni

valakit. Hát ezt most te fogod he-lyettem elvégezni.

— Én! — mondta visszahőkölve, — Képtelenség!

— Ahogy tetszik. Ez az én felté-telem. Vagy én, vagy a bűn! Né félj, egyszerű a dolog. A szomszéd szobában egy ékszerész lakik. Hat-vanezer frank van nála. Be kell sur-rannod a szobájába, kitapogatni az ágya mellett a kabátját...

— Nem, soha... Ezt soha! Hogy én ellopjam a tárcáját!

— Akkor Isten áldjon! Azt mond-tad, az életéted is ideadnád.

— Azt igen... ezt nem!

— Jó, isten veled!

— De ezt csak nem követelheted tőlem? Ez már nem is förtelmes, ez csak nevetséges! Tudod jól, én nem értek az ilyesmihez. Miért én, mikor ezt magad is elintézheted?

— Ez a bosszum! Másképp nem leszek a tied! Kirugtál, mert tolvaj-lány vagyok, hát én most azt aka-rom, hogy te is rabolj! Aztán kvit-tek vagyunk.

— Hát nem... Ilyen becsstelenség-re még érted sem vállalkozom, Ritta!

— Isten áldjon. De azért... kár!

— Kár?

— Igen. Mert szeretek. Mindig is szerettelek. Amióta eldobtál, nem voltam senkié, szűz vagyok öt hét óta!

Az ágyra ült. Folytatta:

— Megszédülök a gondolattól, hogy ma éjszaka újra a tiéd lehetek. Hát tudod, mióta várom, akarom, remélem ezt az éjszakát? Minden este lefekvéskor azt suttogtam: Jean, ha most itt lennél mellettem, amikor így ég a testem! Van egy arcképed, amit magammal hoztam. Sirva, zo-kogva egyre csak azt néztem. Ugy aludtam el vele, mintha te lennél a karjaimbán. És százszor is elmond-tam neki azt, amitől te annyiszor megrészegedtél.

— És hogy kerülök a szobába? — kérdezte sötéten Jean.

— Délután szemlélt tartottam. Az ajtót majd kinyitom: én. Te a fal mellett lapulva, lélegzetviassafojtva belopódzol...

— Lapulva... lélegzetviassafojtva...

— Rabolni még csak hagyján! — gunyolódott Ritta. — De nem ebben az uri ruhában!... Hogy a plasztro-nod fehérje eláruljon! Majd szépen hotelpatkánynak öltözködöl te is fiacskám.

— Még ezt is!

— Másképp nem megy. Ott van-nak a trikóim. Majd magadra kapsz egyet...

— Nem tudom felhuzni, nem rám szabták!

— Nem baj... A trikó nyulik és hozzá simul a testhez. Eredj a spanyolfal mögé és buj bele...

Öt perc múlva Jean szemérmesen, szégyenkezve, belépett:

— Itt volnék!

— Remekül áll rajtad ez a kosztüm...

— Ne tréfálgatok!

— Tán sirjak?

— Ritta... drága Ritta... én nem tudom... Inkább lemondok az egésztől...

— Az egész éjszakáról?

— Nem úgy értem.

— Ne is! Nagyszerű éjszakád lesz! Gyere! Itt a lámpa!

Kis villanylámpát adott a kezébe, meggyújtotta és hosszan szájon csókolt a Jeant.

Eloltotta a villanyt. Sötét volt. Nem látszott más, csak a kislámpa fényében az összekötő-ajtó. Jean reszelő kezében a kis fény ide-oda cikázott. Ritta óvatosan lereszelte a zárt és betuszkolta Jeant a szomszéd szobába...

Öt perc múlva Jean támoilyogva visszajött, a kis fény megvilágította kétségbeesett arcát.

— Itt a tárca?

Jean némán az asztalra dobta és erőteljesen egy helyre roskadt.

— Drága fiacskám... Mért vacogsz így... a verejték is kiüt a homlokon... Örülj, hogy tustél rajta... Busás jutalom vár rád...

— Jutalom?

— Persze, amit az imént ígértem.

— Az imént?... Rengeteg időmult el azóta. És ezalatt annyi minden történt.

— Nézd, hogy kiöltözködttem miattad. Szép vagyok?

— Gyönyörű... Csakhogy újra itt vagy... Itt, a karod... a vállad... a combod...

— Kezdesz már magadhoz térni...

— Igen, igen... a borzasztó druk lassan-lassan mulik, mint egy nehéz lidérc, mely ott a sötétben oly közel volt és a nyomomba lépett mázsányi sullyal... úgy féltem, hogy nesztelem lépteim egy megbillenésére, valamely tárgy egy megrezdülésére ez a roppant súly rámzuhan és menthetetlenül agyonnyom...

— No-no, nem olyan veszedelmes, drága lovagom. Mindenesetre, a gyakorlat teszi a mestert...

Ritta kacéran odalépett a férfihez, ölébe ült és karjaival átfonva annak nyakát, forró csókokkal halmozta el

arcát. Azután a férfi kezdte a csókostromot. Valami állati gyönyört éreztek... A testük kéjesen összefeszült... Vérük felgyult... arcukra a gyönyör lázírásai ültek ki...

— Drágám, — sikoltott fel Ritta.

— Ugye te is érzed, ahogy jön a kék! Most már az enyém, örökre az enyém vagy.

— Örökre?

— Velem jössz mindenhova.

— Mindenhova!

— Azt teszed, amit mondok! És követni fogsz vakon?

— Igen.

— Most megbocsátok és sohase hagyjuk el egymást.

— Soha! És holnap is látlak?

— Mindig!

Összeforrtak. Egy különös, tüzes láva indult el bennük és átfolyt egyik testből a másikba...

Májusi levél

— Eredeti kézirat —

A napsugár úgy ömlött a sétatérre, mintha aranyvödörből öntötték volna. A fákon, a virágokon az élet első szűz fakadása, a fiatal lányok arcán az első félénk, érzéki mosoly, a szemeikben az első nedves, kacér fény...

Az egész természet csupa sárgászöld, aranyos tavaszi harmónia, amelybe szinte melódikusan vegyül az orgona, az ákácvirág egy-egy gyengéd színárnyalata... A lányok könnyű, finom formáikhoz tapadó ruhájuk alatt kicsillan egy-egy pikáns harisnyakötő, egy-egy sáv rózsaszínű hus, egy-egy darabka a kombinéből. Lányok, lányok, milyen pokolian szép a ti járástok, ahogy ring az édes, illatos testetek, lányok, hogy kinnzátok bennünk a fiatal kamaszvért, mennyi keserű percet idéztek fel bennünk kacér-ságotok fiatalos gondtalanságával, amiért tisztelnünk kell az erkölcsöt, a társadalmi formákat és egyedül kell maradnunk a vágyainkkal, mert nem téphetjük le kacér idomaitokról a ruhát, azt a hozzátok tapadó vackot és nem ölelhetjük belétek a vágyaink forró geyzirjét. Mert ti még érintetlenek vagytok, leányságatok gátját még nem tépte le férfi, combjaitok hamvain még nem édelgett fűszáj, testetekről még nem itta senki szomjas kortyokkal az apró selyempihék illatát, azt az érzéki leányhajillatot. A szerelmet még csak megkísérletek, a szerelmi kéjt még csak próbáljátok, nem ismeritek még a szeretkezés vegytanát, a csók egyszeregyét, még csak annyit tudtok, hogy tavasz van, hogy valami hívó hang, hívó érzés remeg a természet kristályhártyáján, hogy valamit akartok, hogy valamit nem szabad tennetek, hogy van egy bűn, mely édesebb a cukornál és testetek néha éjszaka olyan lesz, mint egy

fáklya és tüze belobogja a leányszoba árvaságát. És még csak sejtetni kezditek, hogy mit akartok, hogy miért van tavasz a husotok porusáiban, hogy miért kívánczotok meztelenül járni és miért néz ráatok az a sok vágyó, égő, sovár fiatalember. És néha-néha már csókot is engedtek tépni ajkatak vörös mézéről és néha-néha meg is engeditek magatokat fogni olyan helyen, ahol nem illene, mert az iskolában, az ember-tanban is óvatosan mellőzik eme testrészek kényes hivatásának magyarázását. Mert ti tudatlanok vagytok, csacskók, mert ti veletek senki se törődik, senki se világít fel benneteket a szeretkezés magaslatairól és mélységéről, se szülő, se tanító. És ti magatokra hagyva bolyongtok a társadalmi hülyeség zagyva labirintusában és kiutat keresve belebuktok az első jött-ment fiu csapdájába... És a tavasz számotokra könnyeket hoz és fájó, vonagló, piros szívet és sirásra görbült szájacskát, amelyről ellopták az első csókot! Lányok, ti, akik a fiukat megszóljátok táncteremben, tangózás közt, amiért ügyetlenek és meg sem merik jól ölelni derekatokat és nem tapadnak hozzátok elég lágyan, lányok, mondjátok, miért flörtöltök? Miért nem vagytok őszinték? Legalább most, amikor tavasz van...

Az apró flörtök azoknak a téhetetlen leányoknak a vonagló vergődése, akikben nincs meg a kellő erkölcsi alap arra, hogy jók, tisztességesek legyenek, a bűnhöz ellenben hiányzik vagy az erejük, vagy a bátorságuk. A kiaszott század tipusa a flörtölő leány. Mert ilyenkor, amikor tavasz van, az legyen a lányoknál a jelszó:

— Vagy vagy!? Vagy megismeritek a szerelmet, vagy ne játszatok vele!

Brandstädter Károly.

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. —
Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet
csak válaszbélyeg ellenében írunk.

K. ILONKA (Kolozsvár). — Leve-
lére itt kell válaszolnunk, mert kér-
dése inkább tartozik a nagy nyilván-
osság elé, mint a szűk levélpapíros
kereteibe. Arról van ugyanis szó,
hogy maga oklevelet szerzett és ná-
lunk, a mi szűkebb hazánkban akarja
a modern tornát és a testkulturát
meghonosítani. Kér minket, hogy
erre nézve propagandát csináljunk,
tekintve, hogy lapunk igen sokszor
helyt ad az ezt érintő minden kér-
désnek és Ön hajlandó ezt a pro-
pagandát készpénzzel is honorálni.
Meg kell mondanunk, hogy közügyek
miatt soha senkitől nem fogadtunk
el pénzt, annál kevésbé tennénk ezt
meg magával szemben, mert tudjuk,
hogy nemes vállalkozásának itt, a
mi u. n. szűkebb hazánkban nem
lesz meg az eredménye, amilyen
eredmény ott van, ahol Ön erre néz-
ve a képesítését kapta. Ön Német-
országban tanult, az ott tanultakat
akarja itt meghonosítani, de nem
számol vele, hogy az itteni közönség
e tekintetben még csecsemőkorát éli.
Az itt élő népek még nem elég éret-
tek arra, hogy ebben a dologban
arra a nivóra emelkedjenek, amilyen
nivón a germán és a gall társadalom
él és mozog. Európának ez és a
szomszédos része a testkulturát csak
arra használja és ennek létezését,
létfogósultságát csak arra hajlandó
elfogadni, hogy a kövérségtől meg-
szabaduljon. Tehát divatból! Német-
országban némely nyilvános fürdő-
ben, amely állami támogatásban rés-
zesül, a meztelen fürdés egyenesen
kötelező. A testkulturának a szabad-
ban való gyakorlata nem ébreszt fel
az emberekben és nőkben szexuális
hajlamot. Az államilag gondozott par-
kokban nem botrányozik meg a
rendőr azon, ha ott vasárnap dél-
után a nép zöme dressz nélkül tor-
názik és erősíti izmait. Próbálja
azonban ezt Ön itt megcsinálni, vagy
csak hangoztatni előnyeit, meg fogja
látni, hogy a BTK. paragrafusai-
ba ütközik. Lapunk hasábjai az Ön szá-
mára nyitva állanak, vállalkozását
szívesen mozdítjuk elő, de sok sikert
nem jósolhatunk! BEN GIT.

K. I. (Trebisov). — Bármennyire
is megvolna bennünk a jóindulat,
hogy kézírata megjelenjen, nem tud-
juk hozni, mert először is lapunk
verseket csak nagy ritkán közöl, mű-

dalokat pedig egyáltalában nem.
Ilyen műdalokat különben is csak a
terebesi lányok szoktak vasárnap
délután énekelni a Kapusánon, amely
az önök nyelvén körülbelül így hang-
zik: „Já párobek s Kapusán, nye
mám zsenu lem szom szám...” Aki
pedig ezt a lapot megveszi és az
ottani értékben 3 szlovák koronát
fizet érte, az több mint valószínűleg
nem igen akar ilyen dalokat magyar
fordításban olvasni. Ez jó volt akkor,
amikor ezelőtt 25 évvel Inczinger
József tanító ur oktatta a terebesi
nebulókat arra, hogy az i betűre ho-
gyan tegyék rá a pontot, de ma bi-
zony változott az idő kereke és ilye-
neket nem lehet lapba megírni. Kér-
dezze meg Grötl állatorvos urat,
20–25 évvel ezelőtt volt neki egy
pompásan idomított kutyája, amely
olyan okos volt, hogy nemcsak két
lábán járkált és tudott pipálni, ha-
nem egy hajszál hija, hogy a kapu-
sáni nótákat nem mondta el könyv
nélkül. Abban az időben Grötl kur-
smidt ur nagyon büszke volt a ku-
tyájára, Zemplén megyében sokan
beszélték róla, míg aztán beteg lett
és Hazai gyógyszerész ur sem tu-
dott olyan medicinát előállítani, a
mely a derék állatot megmentette
volna a csendes haláltól. Azt mond-
ják, nikotinmérgezésben pusztult el.

HUMOR

A tyuk vagy a fácán?

— Meg tudnád-e mondani, hogy
miért nem találó a tyuk hasonlat
az asszonnyal és miért azonos a
fácán sorsa?

— ??

— Mert a tyukot csak ölik, de
a fácánt már lövik...

Két szerencsétlenség.

Kohn panaszkodik Grünnek:

— A fene hogy egye meg, a
mult héten elütött egy autó, alá-
kerültem és nézz rám, még ma is
csupa abroncsba van a fejem.

— Vigasztalódj koma, mert ezt
még valahogy csak kihevered. De
nálunk a lányom került a sofför
alá s a hasa dagadt fel a szeren-
csétlen alávalónak...

Holnap férjhez megy.

Egy női szabónő mértékel vesz
a menyasszonyon, akitől kérdi:

— Elöl hogy csináljam kérem:
bővebbre hagyjam vagy testhez
állóan?

— Óh, csak tessék szűkre, ugy-
se fogom kilenc hónapig viselni.

Iskolában.

Földrajzórán megkérdi a tanító
Mórickától, hogy merre fekszik
Elszász?

— Dél felé — feleli Móric.

— Hát ezt honnan veszed?

— Benne van a népdalban is,
tanító ur kérem: „Daru madár, ha
Elszász dél felé.”

Előzetes jelentés

legközelebbi regényeinkről:

Tantalus kisasszony

eredeti francia fordítás, egy
párisi művésznő lesbikus
szerelméről.

A fehér cár katonája

északi mese egy szép orosz
kémnőről. Irta: „Orest”.
Megrázó őszinteséggel
mondja el szerző ebben a
regényében a mérhetetlen
szerelem életét.

Bányai Magda & Co.

Győry Endre pompás kis
regénye, a mai modern lá-
nyokról. Győry Endre talán
egyetlen írásában sem jel-
lemezte oly élethűen a mai
élni akaró társaságbeli lá-
nyokat, mint ebben a regé-
nyében.

A mélység felé

Győry Endrének nagysza-
básu regénye, mely a gar-
conéletet élő lányok felfo-
gását világítja meg. Győry
Endrének, akinek KAPU
ELŐTT c. mult évben
megjelent regénye általános
feltűnést keltett, ez a regé-
nye is nagy sikerre tarthat
számot.

Megjelent a „Hermes”

Vasuti Menetrendkönyv

IX. nyári kiadása!

Román, Magyar és Német
nyelven, **150 oldal** tartal-
lommal és térképmelléklettel.

Teljes! Tökéletes! Hibátlan!

A praktikus összeállítású, kom-
plett Vasuti Menetrendkönyv
ára most is **csak 50— Lei.**
— Kapható az ország összes
könyvkereskedéseiben, hirlap-
árusítóhelyein, trafikokban, va-
suti állomásokon és menetjegy-
irodáknak. — Bizományosoknak
a szokásos rabattal szállít a

Kiadó „ELEKES” hirlapiroda
Brassó, Kapu-u. 32.

Magánfeleknek 50 Lei bélyeg,
vagy pénznek előzetes beküldése
ellenében portómentesen küld.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Bogos János

Lakatos, vízvezetési- és csatornázási
szerelő

Elvállal minden e szakmába vágó új
valamint javítási munkákat a leg-
olcsóbb árak mellett. 19

TEMESVÁR, Gyárváros, Buziási ut 1.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, Il., Andrási ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timisoara I.
Mercy ucca 2.

„Tries“ cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajbbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése).

Fratii Győrffy Testvérek Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

„Perfect“

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamái mérték után készíti

„Lavatio“

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II, Str. 3 August (Andrássy ut) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Bármilyen kofta kell önnek,

legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koftásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezelés bérletben
csak 25 lei.

Tízszéri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antisze-
ptikus kátrányszappannal, manikűr, ondolás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépítse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után